

Henry, que l'ha estudiat especialment en la seva obra «Enfants anormaux et delinquants juveniles», dona dades molt escasses i individuals dels estigmes anatòmics trobats, orientant-se més vers les manifestacions neurològiques. En les nostres recerques no hem trobat tantes anomalies d'aquest ordre com l'autor esmentat, mes, en canvi, n'hem trobat major nombre dels primers en les quatre-centes observacions que portem fetes en el laboratori antropomètric del Tribunal.

Aquest estudi que fem ara, versa exclusivament damunt els estigmes purament anatòmics, prescindint de les altres anomalies que presentaven en els aparells sensorials, sistema nerviós, aparells orgànics i psiquisme, és a dir, estigmes fisiològics i psíquics, l'anàlisi dels quals deixem per a una altra ocasió.

Per a comoditat d'estudi, hem agafat les cent darreres observacions que corresponen a 86 menors del sexe masculí i 14 del sexe femení. Per edats es distribueixen així:

2 de 3 anys	7 de 12 anys
1 » 4 »	14 » 13 »
2 » 5 »	17 » 14 »
2 » 6 »	24 » 15 »
1 » 7 »	15 » 16 »
1 » 8 »	1 » 17 »
1 » 9 »	1 » 18 »
4 » 10 »	1 » 19 »
5 » 11 »	1 » 20 »

Com es pot notar, la majoria absoluta de casos corresponen a menors de 13 a 16 anys, la major part dels quals no tenien antecedents en els arxius del Tribunal i que, per tant, són nous ingressos. Els d'edat superior són menors ja tutelats i que han reingressat per haver reincidit.

En les primeres edats, alguns d'aquests estigmes són poc manifestos i s'accentuen a mesura que el subjecte creix; altres, en canvi, pel fet del creixement, van atenuant-se i encara que ens manca experiència, naturalment, per confirmar aquesta opinió, creiem que en l'edat adulta deuen ésser menys ostensibles, en particular els que radiquen en el crani, degut als canvis que aquest